

Der satt två kämpar i sommarkväll

Kämpen Grimborg

Hulteberg, Värmland

Äldre melodi

Der satt två kämpar i som-mar kväll fram - för sin bo - ning i nor - dan fjäll stall -
brö - der vo - ro de fö - ga räd - da i jern och stål gick de stän - digt kläd - da

Yngre melodi

Der satt två kämpar i som-mar kväll fram - för sin bo - ning i nor - dan fjäll stall -
brö - der vo - ro de fö - ga räd - da i stål å jern gick de stän - digt kläd - da.

1. Der satt två kämpar i sommarqväll
framför sin boning i nordanfjäll
stallbröder voro de föga rädde
i jern och stål var de ständigt klädde
2. Och Grindborg hetter väl en af dem
Han grep om hornet med fingrer fem
Han sad jag vågar blott för min flicka
Det fyllda hornet i botten dricka.
3. Stallbroder vis mig en trofast mö
så röd som rosor så vit som snö
en kungadotter så skön och fager
och henne genast till brud jag tager
4. Min stallbroder han svarar så
om du på friare val vill gå
en mö jag känner så skön bland alla
att henne vinna lär svårt sig falla
5. Hon vistas uppå sin faders gård
inom ett hundrade kämpars vård
det kostar lifvet att dit sig våga
och efter jungfrun det minsta fråga
6. Dit vill jag rida strax Grindborg skrek
jag lockas alltid af barna lek
ej som små jungfrur jag går och krusar
och kärleksyran ej mera rusar

7. Stallbroder sade du käre vän
Den ditåt far kommer ej igen
De borgens kämpar de äro vilda
och kungens hofmän ej heller milda
8. Käre visa mig vägen blott
till denna konungens hof och slott
och Grindborg sade: ja, du skall havfa
den gångarn vita som bäst kan trafva
9. De kämpar rida en midnatt stund
igenom borgens helga lund
En bäck de sågo bland blomster flöda
Det var ej vatten men blodet röda.
10. Stockverken voro af idel jern
mot Grindborgs styrka av ringa värn
Med foten kolfven han sönderstötte
Och ingen väcktare honom mötte
11. Till jungfruns dörr gick han ensam då
med jernskodd handske han klappar på
stätt upp min sköna och skut ifrån regel
ty annars jag bräcker spegel
12. Och jungfrun svarade stolt och fräckt
vem är den friaren djerf och käck
då han ej mer något möte stämde
men jungfruns vrede ej Grindborg skrämde
13. På dörrn han lade sin skuldra bred
så lås och regel de föllo ned
den djefva friaren sig inträngde
och dörren åter behändigt stängde
14. Just intet höflig han då var
stätt upp min sköna och var snar
det måste så eder nu behaga
att mina stöflar utaf mig draga
15. På gyllne stolen han satte sig
men jungfrun svarade utom sig
jag dina stöflar ej drager tänker
din näsvishet mig för mycket kränker
16. Den stolte Grindborg han sticknar då
han sprang i sängen med stöflar på
hans stora sporrar i denna villa
det vackra täcket (lädret?) han rispar illa
17. Och genast gick det till Kungen bud
med magt vill Grindborg sig taga brud
hos Konungens dotter han redan vilar
och till undsättning ej någon ilar

18. Och kungen ropte i vredesmod
upp kämpar gerningen kräfver blod
i stål Er kläden, men passa tiden
ty Grindborg är som en björn i striden
19. De kämpar sprungo i fullt galopp
och dörren ville de stöta upp
när Grindborg hördes på dörren klämta
han sad jag kommer men venta venta
20. Han kom som stormen på gränslöst haf
vart kämpahufvud han högg utaf
som gräs af strå för vart hugg han jorde
stock ingen med honom bida torde
21. Men kort förr än det blev jusan dag
det föllo tusende för hans slag
sin strisshäst han då till dörren ledde
och sen till afresa sig beredde
22. Han tog den sköna i snöhvit hand
vill du mig följa hem till mitt land
på sadelknappen han henne höjde
och intet motstånd hos henne røjde
23. Men Grindborg stannade intet förr
än han kom hem till sin moders dörr
der stod nu gumman och neg och sade
välkommen hem jag dig ventat hadde
24. Men säg mig vad är den unga brud
som dig nu följer i dyrbar skrud
med gyllne bälte och ärligt smycke
hon måste vinna all verldens tycke
25. Grindborg svarade att hon är
en kungadotter mig hjertligt kär
Med svärdet hafver jag henne tagit
och hennes väcktare nederslagit
26. På högan loftet han fäst sin mö
med henne ville han lefva dö
han sad till henne vill du min blifva
och hand och jertat åt mig gifva
27. Jungfrun svarade blygsamt då
Vem är som kan emot Grindborg stå
min man, min herre, det må du vara
ty du har styrka att mig försvara

28. Så hölls der bröllop så dracks ur horn
och lurar hördes från väktartorn
det unga paret till sängs man leder
när midnatt sig öfver jorden breder
29. Men kort för än ifrån östan sky
den nya dagen han börjar gry
ett vapenbrak öfver gården hördes
af hvilken sömnen stördes
30. En stålklädd hop utaf hofmän stod
på Grindborgs gård uti öfvermod
inträngdes kämpar som hördes fråga
om inte Grindborg sig ut törs våga
31. Och Grindborg inom ett vins glugg låg
för pilar och spjut han ej himmelen såg
»Jag», Grindborg sade, »jag ut skall träda
men annorlunda vill jag mig kläda
32. Hans unga bru hon var ej sen
hon krökte? (knäpte) stöflarne på hans ben
Kring höften spände hon svärd och bälte
och satte jälmen uppå sitt ställe
33. Och ut på trappan han träder bred
han högg omkring sig på kämpased
de rem[n]ade och de jelmars klyfdes
de stolta hofmän ej mera yfdes
34. De föllo tusende för hans svärd
den leken blef dem för ömkansvärd
men inga enda sig vågar röra
att resa hem och budskap göra
35. Men Grindborg var ej trött ej feg
Han genast på sin strishäst steg
sjelf red han ensam till Kungaborgen
och bådär kungen den nya sorgen
36. Han träder fram till hans majestät
så golfvet svigtade för hans fjät
och Kungens tjenare stodo bleka
dem syntes svårt att med Grindborg leka
37. Och kungen sade blott svara mig
de tappre hofmän jag sände dig
och säg vad äro de alle alla
Jo, de vila nu i Whalhalla
38. De liga många uppå min gård
den leken blef dem för ömkansvärd
och Kungen sade jag hären (hämnd?) skall taga
och hädan skall du ej mera draga

39. Och Kungen med sin svänners hop
som svärdet höjde med glädjerop
tillstänga borgärn det Grindborg trängde
och hastigt sig på sin strishäst svängde.
40. Hans svärd det blixtrade rundt omkring
i denna hofmäns kringslutna ring
och intet sårad och intet stungen
han stod allena till sist med kungen
41. Men Grindborg han var ej fruktansvärd
han blodet torkar utaf sitt svärd
Han sad till Kungen blott för din krona
och för din dotter vill jag dig skona
42. Och kungen sade du man af jern
tag du min dotter blif landets värn
är bättre jag har dig på min sida
än för din framgång emot mig strida
43. Och Grindborg rid hem han blef i fred
alt hvad han jorde det blef dervid
Och ingen kämpe sig vågar röra
så länge svärdet han orke föra.